

jali po okolici in pokončevali pólja, češ, da se jim prebivalci udadó. V teh hudih časih so zapovedovali v Bihači leta 1584. Ladislav More, Jakop Prauk in Frančišek Horner; od leta 1586. — 1590. pa Tomaž Dornberg, za katerim je prišel Krištof Obričan do leta 1592.

Jedini važni dogodek za Bihač v tem času je osvojitev trdnjave Repiča leta 1589., ker je bila zaradi nje posadka bihaška še bolj odcepljena od krščanskega posestva in je bilo odslej posadko oskrbovati še teže nego prej.

(Konec prihodnjič.)

Nevarni studenec.

Požene dekletce kremenec
V globoki planinski studenec,
Za njim pogleduje okó:
»Nazaj li prinese ga kdó?»
»Zakaj si, dekletce ti zalo,
V studenec kremenec pognalo?
Upléni povódni te mož,
Če dělj togotilo ga boš!«

S pečine takó govorila
Mladenki pogórska je Vila,
Odšlà je v planino potem,
Izginila v mēgli očem.

Ostavlja dekletce vodíco,
Ugiblje in máje z glavíco:
»Če mož bi povódni me vzél,
Kaj moj bi ljubimec začel?!«

y.

Usèhla kita.

Ód cvétov posušena kita,
Spominov bridkih vzbujáš moč:
Ko zdr na nebu se zasvita,
Že nje očesi te kropita,
Bolestno zroč . . .

Sovražnik děžel je preplavil,
Za dom, sinovi krēpki, v bran!
Na bđj se mnogi sin odpravil,
Ljubimec tudí njo ostavil,
Šel v bđj srčan.

Cvetóv mu na klobuk pripela,
Ta cvet je nji v spominu ostal.
Na tlà domača prihitela
Po zmagi truma je vesela,
A on je pál

Zató, usèhla cvetja kita,
Spominov bridkih vzbujáš moč:
Ko zdr na nebu se zasvita,
Že nje očesi te kropita,
Bolestno zroč . . .

Bistrán.

